

vati pensí neb darů z milosti — nikoli tedy, zda jich zrovna přítomně požívají — a to souhlasí úplně také s §em 11 samého zákona, jenž za povinného prohlašuje toho, u něhož počala výplata požitků (pense neb darů). Jestliže však žalobkyně dle obsahu žaloby, jenž tu dle §u 396 c. ř. s. za pravdivý platí, požívala od smrti manžela, t. j. od r. 1910 po šest let pense 600 K ročně, počala jí požívati a majitel velkostatku počal ji platiti, tak jak v uvedených ustanoveních pro nárok na zvýšení předpokládáno, i musí žalovaný, ať to byla již pense, na niž má žalobkyně nárok, aneb pouhý dar z milosti, dále ji platiti i se zákonným zvýšením.

Čís. 2744.

Otcův nárok na drahotní příspěvek pro nemanželské dítě (zákon ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n.) není závislým na tom, by bylo dítě otci s jeho povolením připsáno v matrice.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, R II 251/23.)

Usnesením ze dne 14. ledna 1921 bylo nemanželskému otci uloženo platiti na dítě měsíční příspěvek 80 Kč. Usnesením ze dne 10. dubna 1923 zvýšil soud první stolice výživné na měsíčních 180 Kč. **D ů v o d y:** Matka dítěte a poručník odvolávají se na to, že podle nového platného zákona (zákon ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n.) nemanželskému otci přísluší příspěvek na toto jeho nemanželské dítě měsíčně 100 Kč, čemuž skutečně tak jest, pročez žádají měsíčně 180 Kč. Tento požadavek jest odůvodněným, ježto, bere-li se zřetel na potřeby dítěte, 180 Kč měsíčně asi právě vystačí, by byly kryty, se strany druhé jest věcí nemanželského otce, by se postaral o výplatu dětského příspěvku, tak že pak bude zase platiti se svého, jako dříve, 80 Kč, ačkoliv jeho požitky se zvýšily. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Není správným tvrzení stěžovatelovo, že se ustanovením §u 6 zák. ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. jen uvedl v zákonnou formu výnos ministerstva vnitra ze dne 3. dubna 1922, čís. 7777. 13, dle něhož prý jest nárok na drahotní přídavek pro nemanželské děti závislým na tom, že žijí ve společné domácnosti s nemanželským otcem nebo že byly nemanželskému otci s jeho svolením v matrice připsány. V §u 6 čís. 6 zákona jest stanoven drahotní přídavek pro nemanželské děti, jež nežijí ve společné domácnosti s nemanželským otcem, aniž činí se zmínka o tom, že otcovství musí býti v matrice vyznačeno. Také v prováděcím nařízení ze dne 15. února 1923, čís. 34 sb. z. a n. jest v článku V. odstavec druhý řeč o nemanželských dětech, aniž by bylo vysloveno obmezení, stěžovatelem tvrzené. Jelikož vyživovací příspěvek, prvním soudem ustanovený odpovídá jak potřebě dítěte, tak příjmům stěžovatelovým, bylo rekursu úspěch upříti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není tu podmínek Šu 16 pat. o nesp. řízení. Rekursní soud správně poukázal na skutečnost, vyplývající ze zákona ze dne 20. prosince 1922 čis. 394 sb. z. a n., že k výplatě příspěvku na nemanželské dítě není třeba, by dítě bylo se svolením otcovým připsáno mu v matrice. Tvrdí-li stěžovatel, že ministerstvo vnitra neposkytlo mu tohoto přídatku, nelze k tomu přihlídnouti, pokud neprokázal, že se o přídatek ten ucházel ve smyslu Šu 6 (4) tohoto zákona. Poručenský soud zjistil v březnu 1923 dotazem u četnické skupiny účetní v J. výši služebního příjmu stěžovatelova, a bylo mu stvrzeno, že tento nemá přídatku na nemanželské dítě, že však tato okolnost není známa, a že by se měl proto řídit shora uvedeným předpisem zákona.

Čís. 2745.

K výkonu služebnosti průjezdu, zřízené ve prospěch určitého domu, jsou oprávněni nejen majitelé domu, nýbrž i nájemníci v něm bydlící. Není neoprávněným rozšířením služebnosti průjezdu stavením, byl-li průjezdem hnán volný dobytek.

Není rozšířením služebnosti každé zvýšení užívání, k němuž došlo následkem pravidelného hospodářského využití panujícího statku. Jím jest jediné nepředvídané zvětšení neb účelové přeměnění panujícího statku, jež přináší s sebou podstatně vyšší zatížení služebného statku, než s kterým mohlo býti počítáno.

(Rozh. ze dne 19. června 1923, Rv II 63 23.)

Zalobci byli vlastníky domu č. p. 397, jehož průchodem byla zřízena služebnost průjezdu pro vlastníky domu č. p. 81, jímž byli žalovaní. Žalobou domáháno se bylo zjištění, že žalovaným jako dočasným majitelům reality čis. 81 přísluší jediné a výlučně právo služebnosti průjezdu parcelou, spočívající v tom, že pouze a výlučně žalovaní jsou oprávněni této služebnosti průjezdu užívat; že žalovaní ponecháváním užívání této služebnosti průjezdu osobám třetím, svým nájemníkům a komukoli jinému, ať již k chuzi, ať již k jízdě vozy, ať již k hnání dobytka, ať již k procházení osob třetích a zákaznictvu, tuto služebnost průjezdu neprávem rozšiřují a že žalovaní jsou povinni pod exekucí zdržeti se veškerých činů, jako svoliti k procházení průjezdem osobám třetím, k jízdě vozy, k hnání dobytka, k užívání průjezdu nájemníky a zákaznictvem, směřující k rozšiřování této služebnosti průjezdu. **Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, odvolací soud ji zamítl.**

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve věci samé dlužno úplně souhlasiti s odvolacím soudem, pokud v rozsudku vůči mylnému názoru žalobce a stejně mylnému hledisku procesního soudu první stolice zdůrazňuje, že nositelem služebnosti,